

γύσει καὶ ὅλως ἐκπεπληγμένος, ἐδείκνυε δὲ μεγάλην λύπην ἐπὶ τῷ ὅτι δὲν ἐνόει τὴν νέαν γλωσσάν· ἀλλὰ καταβαλὼν φαίνεται μεγάλην προσοχήν, ἐπὶ τέλους ἐξοικειώθη καὶ πρὸς αὐτήν, «*εμάθε τὴν γαλλικὴν*».

Πειστικώτερον εἶνε ὅτι διηγείται ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ὁ Walter Scott. Ὁ κύων του εἶχε τιμωρηθῆ, ὡς δῆξας τὸν ἀρτοπώλην. Οὐδέποτε ἕκτοτε ἤκουσε νὰ γίνεταί λόγος περὶ τῆς πράξεώς του ταύτης, χωρὶς νὰ δείξῃ ὅτι αἰσχύνεται δι' αὐτήν, καὶ χωρὶς ν' ἀποσυρθῆ εἰς γωνίαν τινά.

Τέλος πρὸ τινος πωλητῆς κυνῶν ἐποίησαν ἐπ' αὐτῶν περιεργότατα πειράματα. Προσπειροῦντο ποτὲ ὅτι πωλεῖ κύνα ἐκ τῶν εὐνοουμένων του. Συνεφώνησε περὶ τοῦ τιμήματος καὶ περὶ ὅλων τῶν λοιπῶν ὅρων τῆς πωλήσεως, πλὴν πάντα ταῦτα ἄνευ χειρονομίῳ, ἄνευ φωνῶν μεγάλων, καὶ ἰδίως χωρὶς νὰ ἐπιτείνῃ ἰδιαιτέρως τὴν φωνὴν ἐπὶ λέξεώς τινος. Πάραυτα τὸ κυνάριον, τὸ ὅποιον ἐπρόκειτο νὰ πωληθῆ, προσέπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ κυρίου του κλαυθμηρίζον.

Οἱ Ἀμερικανοὶ, λέγει ὁ Γάλλος Οἰκονομολόγος, ἀνησυχοῦσι μεγάλως διὰ τὸν συναγωνισμὸν, ὃν ἀρχίζει νὰ τοὺς κάμῃ ἡ Αὐστραλία ὡς πρὸς τὴν συντήρησιν τοῦ κρέατος. Εἶνε βέβαιον πλέον σήμερον, ὅτι τὰ κρέατα δύνανται δι' ἰδίᾳς τιμῆς μεθόδου νὰ παρασκευασθῶσιν ἐν Αὐστραλίᾳ οὕτως, ὥστε μετὰ 62 ἡμερῶν διαπόρθι μῆσιν νὰ παραδοθῶσιν ἐν Λονδίῳ, διατηρούμενα ἔτι ἐν ἀρίστῃ καταστάσει.

Ἀνταποκριτὴς τοῦ Χρόνου τοῦ Λονδίνου γράφει πρὸς τὴν ἐφημερίδα ταύτην, ὅτι τὸ κρέας δύναται ν' ἀγορασθῆ ἐν Σίδνεϊ πρὸς 20 ἑκατοστά τοῦ φράγκου κατὰ λίτρον, ἐν δὲ σολδίων ἀρκεῖ δι' ὅλα τὰ ἐξόδα τῆς μεταφορᾶς εἰς Ἀγγλίαν. Προσθέτει δὲ ὅτι τὸ κρέας τοῦτο εἶνε πολὺ ἀνώτερον κατὰ τὴν ποιότητα τοῦ ἀμερικανικοῦ, καὶ, ὡς πρὸς τὴν ἀδιέλαιπτον διάρκειαν τῆς προμηθεύσεως, προσθέτει, ὅτι ἡ Αὐστραλία εἶνε κατὰ μέγα μέρος γῶρα κτηνοτροφικῆ, καὶ τρέφει ζῶα πολὺ πλείωτερα παρ' ὅσα ἐπαρκοῦσιν εἰς τὴν ἐπιχώριον κατανάλωσιν. Ὁ κ. Ἀδάμς δι' ἰσχυρίζεται, ὅτι ἡ Αὐστραλία δύναται νὰ ἐξαγάγῃ τὸ πεμπτημῶριον τῶν κτηνῶν τῆς, ἅτινα ὑπολογίζονται εἰς 63 ἑκατομμύρια προβάτων καὶ 7 ἑκατομμύρια κερατφόρων. Μόνον δ' ἐν τῇ πρὸς νότον Νέᾳ Οὐαλλίᾳ ὑπάρχουσι 7,500,000,000 στρεμμάτων, ἀρροδιωτάτων εἰς κτηνοτροφίαν.

Ἀνεξάντητος εἶνε ἡ Ἀμερικὴ εἰς ἐφευρέσεις. Ἰδοὺ μία ἐπι, προσφάτως ἐκ τῆς ὑπερωκεανείου χώρας ἀγγελλομένη, ἣτις οὐδαμῶς βεβαίως ὑπολείπεται τῶν μέχρι τοῦδε κατὰ τὸ ἀξιοπερίεργον. Προκείται περὶ ἐφευρέσεως, δι' ἣς δύναται τις νὰ βαδίζῃ ἐπὶ τῶν ὑδάτων ἀπαράλλακτα ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ στερεοῦ ἐδάφους. Ὁ τοῦτο κατορθώσας ὀνομάζεται Soule, ὅστις πρὸς τὸν

σκοπὸν τοῦτον ἐπενόησεν εἶδος ὑποδημάτων ἐκ ψευδαργύρου (ζιγκου), ἅτινα ἔχουσι πέντε ποδῶν μήκος καὶ πᾶχος πέντε δακτύλων, εἶνε δὲ ἐπιμήκη ἀπολήγοντα εἰς ἑξῆ, καὶ πληροῦνται ἀέρος. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὑποδήματος ὑπάρχει ὁ ἀπαιτούμενος χώρος διὰ τὸν πόδα, ὑπ' αὐτὸ δὲ εἰσι προσηρμωμένα πέντε κινητὰ πέταυρα ὡς τὰ τῶν παραθυροφύλλων. Ὄταν ὁ φέρων τὰ τοιαῦτα πέδιλα προβάλλῃ τὸν πόδα, τὰ πέταυρα ἀνοίγουσι, τὸ ὕδωρ εἰσθύει ἐντός, καὶ ὁ πούς διλισθαίνει ἐλαφρὰ πρὸς τὰ ἑμπρὸς· ἅμα δ' ὁ πούς ὑποχωρήσῃ, τὰ πέταυρα κλείονται ἐρωητικῶς. Τὴν ἀξίαν τῆς ἐφευρέσεώς του ὁ κ. Soule κατέδειξε διὰ πειράματος, ὅπερ ἐξετέλεσεν ὁ ἴδιος, διαβάς διὰ τῶν πεδίων του τὸν ποταμὸν Harlemer. Ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου δισταγμοῦ ὁ ποντοδρόμος ἠκολούθησεν ἀκινδύνως τὸν δρόμον του ἐπὶ τοῦ ὕδατος διὰ μέσου πλήθους ἀμπλοίων, ἰστυφόρων καὶ λέμβων διαυλακίζόντων τὸν ποταμὸν. Ὁ φέρων τὰ πέδιλα τοῦ κ. Soule δὲν ὑψώνει βαδίζων τὸν πόδα, ἀλλὰ διολισθαίνει πρὸς τὰ ἑμπρὸς, ὡς οἱ παγοδρομοῦντες. Ὁ κ. Soule ἔχει ἕαρος 125 λιτρῶν, τὰ δὲ ὑποβαστάζοντα αὐτὸν πέδιλα εἰσδύουσιν εἰς τὸ ὕδωρ 3 $\frac{1}{2}$ μόνον δακτύλους. Φαίνεται δὲ κινούμενος χωρὶς κόπου, καὶ μόνον προκλίνει ἰσχυρῶς ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος.

Ἡ ἐν Χαρισίσις Ἐταιρία πρὸς προστασίαν τῶν κτηνῶν ἀπεράσισε νὰ ἰδρῶσῃ ἄστυλον, ἐν ᾧ νὰ περισυάγῃ τὰ ἐγκατακλειυμένα ζῶα. Εἰς ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Πρέπει νὰ προφυλάττεται τις μετὰ πολλῆς προσοχῆς ἀπὸ τῶν παιγνιοχάρτων, ὅσα φέρουσιν ἐξώφυλλον πράσινον. Ὁ ἰατρός Οὐάλας, ἔμπειρος χημικὸς τῆς Γλασκωβίας, λέγει ἡ Ἐπιστήμη δι' ὀλοῦς, ἀνεκάλυψεν ἐφ' ἑνὸς ἐκάστου τῶν ἐξωφύλλων τούτων σπουδαίον ποσὸν ὀξέος ἀρσενικώδους καὶ ὀξειδίου τοῦ χαλκοῦ.

Ἐκ τῶν παιγνιοχάρτων τούτων πάσχουσι μάλιστα ἐκεῖνοι, οἵτινες ἔχουν τὴν συνήθειαν νὰ φέρωσι τοὺς δακτύλους εἰς τὸ στόμα των διὰ νὰ εὐκολύνωσι τὸ ξεφύλλισμα, ἥτοι τὴν φυλλόληψιν τῶν χαρτίων. Ἐννοεῖ δ' ἑκαστὸς τις εὐκόλως τὸν κίνδυνον ὃν διατρέχει, ἐάν ἡ πρὸς τὸ στόμα ἐπαφὴ τῶν δακτύλων αὐτῆ ἐπαναληθῆ καὶ ὀλίγον μόνον. Ὁ ἐν Λονδίῳ ἰατρός Ὀγγ παρατήρησεν ἐξέλεκωσιν διαρκῆ εἰς τοὺς ὄνυχας καὶ τὸ ἄκρον τῶν δακτύλων κυρίας, ἣτις ἠγάπα ἐμπαιθῶς τὸ βίσις, καὶ μετεχειρίζετο τοιαῦτα χαρτία. Ὁ ἰατρός Ὀγγ, συνήθως συμπακίτωρ τῆς, ἐσυμβούλευσε τὴν κυρίαν ταύτην νὰ μεταχειρισθῆ ἄλλα χαρτία, καὶ μετ' ὀλίγας ἐβδομάδας ἡ δερμικὴ πάθησις ἐξηλείφθη.

Τὰ αὐτὰ παρετηρήθησαν καὶ εἰς πῖλους, ὧν οἱ ἐφαπτόμενοι τῆς κεφαλῆς δερμάτινοι γύφοι ἔφερον χρώματα παρεσκευασμένα ἐξ ὑλῶν δηλητηρίων.

δύνους μεγάλους, θέλομεν ἐν αὐτῷ ἀπαντήσει, διότι προχωροῦντες εἰς τὸ στάδιον τοῦ βίου ἐδῶ μὲν θέλομεν ἀπαντήσει φίλον τινὰ ψευδῆ καὶ ἀχάριστον, ὅστις καιρῶς θέλει μᾶς λυπήσει, ἐκεῖ δὲ πανοῦργόν τινα καὶ δόλιον καταχούμενον τὴν εὐθύτητά μας, μετ' αὐτὸν δὲ αἰσχρόν τινα καὶ κακοήθη, ἐπιβουλεύομενον ἡμᾶς ἐν τῷ σκοτεινῷ, καὶ πλησίον αὐτοῦ ἀνάγωγόν τινα καὶ ἀναιδῆ ἐξυβρίζοντα ἡμᾶς δημοσίᾳ, καὶ ἐπὶ τέλους ἄδικόν τινα πλεονέκτην. Ταῦτα δὲ πάντα θέλουσι δηλητηριάσει τὴν καρδίαν μας, θέλουσι διαστρέψει τὸν χαρικτῆρά μας. "Ὅταν δὲ προχωροῦντες πεισθῶμεν ὅτι ὑπὸ πονηρῶν περικυλούμεθα, καὶ ἴδωμεν τοὺς μὲν ἀσεβεῖς καὶ ἀδίκους διὰ τῆς πονηρίας καὶ τῆς αὐθαδεῖας καὶ τῆς ἐπιτηδειότητος τῶν εὐτυχοῦντας καὶ χαίροντας, τοὺς δὲ εὐσεβεῖς καὶ δικαίους περιφρονουμένους καὶ πάσχοντας, ἢ ἀγανάκτησις ἡμῶν θέλει κορποθῆ, αἱ υγιέστεραι τῶν ἀρχῶν μας θέλουσι κλονισθῆ, καὶ τότε θέλομεν διακινδυνεύσει βεβαίως ἢ μισάνθρωποι νὰ γίνωμεν, ἢ τὴν ὀλεθρίαν ὁδὸν τῆς διαφθορᾶς, ἣν οἱ πλείστοι βαδίζουσι, καὶ ἡμεῖς νὰ βαδίσωμεν.

Πολλοὶ ὑπὸ τῶν σωτηρίων ἀρχῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐμπνεόμενοι οὔτε εἰς τὴν κακίαν τῆς μισανθρωπίας ὑπέπεσαν, ἐνθυμούμενοι ὅτι ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστίν, οὔτε εἰς τὴν εὐρύχωρον ὁδὸν τῆς ἀπωλείας εἰσῆλθον, ἀλλὰ τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν εἰς τὴν ζωὴν ἐβάδισαν. Καὶ ἰδοὺ ἄνδρες πλήρεις ἀγάπης πρὸς τοὺς οἰκείους αὐτῶν, σταθεροὶ πρὸς τοὺς φίλους, εὐαίσθητοι πρὸς τοὺς δυστυχοῦντας, γενναῖοι πρὸς τοὺς ἐχθρούς, δίκαιοι καὶ εὐεργετικοὶ πρὸς πάντας, γενναῖοψυχοὶ εἰς τὰς δυστυχίας, ἀτρόμητοι εἰς τὰς ἀδίκους καταδρομάς, μετριόφρονες εἰς τὰς εὐτυχίας, φιλάγαθοι καὶ φιλόπονοι, οὐδέποτε δὲ φιλοχρήματοι καὶ ἰδιοτελεῖς, εὐπροσηγόροιοι καὶ φιλαλήθεις, πιστοὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ εἰς τὸ καθῆκον. Οἱ ἄνδρες οὗτοι τὰ ἀναγκαῖα τοῦ γήρατος ἐφόδια προμηθεύομενοι, εὐχαρίστως εἰς τὸ στάδιον τῆς γερωντικῆς ἡλικίας θέλουσιν εἰσελθεῖν, διότι διὰ τῆς συζυγικῆς ἀγάπης καὶ ἀρετῆς τῶν ἀποκτῶσι συζύγου ἀφωσιωμένους, αἵτινες ἄπασαν τὴν εὐτυχίαν αὐτῶν εἰς τὴν εὐτυχίαν τοῦ συζύγου τῶν συγκεντροῦσαι, καὶ τὰ γηρατεῖα αὐτῶν θέλουσι περιθάλλει, διὰ τοῦ πατρικοῦ δὲ αὐτῶν φίλτρου καὶ τῶν πατρικῶν αὐτῶν φροντίδων προπαρασκευάζουσι τέκνα, ἅτινα θέλουσιν εἶσθαι ἢ γλυκυτέρα τοῦ γήρατος τῶν ἀνακούφισις καὶ παρηγορία, διὰ τῆς φιλαγάθου δὲ αὐτῶν διαθέσεως καὶ διὰ τῶν καλῶν αὐτῶν ἔργων ἀποκτῶντες τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ὑπόληψιν τῶν ἀνθρώπων, εὐάρεστον τὸν βίον αὐτῶν θέλουσι διέλθει, παρὰ πάντων ἀγαπώμενοι καὶ ὑποληπτόμενοι. Διὰ τῆς φιλοπονίας αὐτῶν καὶ τὰ ἀναγκαῖα χρήματα ἀποκτῶσιν, ὅπως καὶ αὐτοὶ ἀνέτως ζήσωσι καὶ εἰς ἄλλους χρήσιμοι γίνωσι, καὶ γνώσεις ποικίλας ἐπὶ τέλους προσκτῶν-

ται, δι' ὧν τὰς ὀχληρὰς αὐτῶν ὥρας εὐάρεστος θέλουσι διασκεδάσει, καὶ διὰ τοὺς πέριξ αὐτῶν ἐπωφελεῖς θέλουσιν εἶσθαι.

Ἐκ τούτων συμπεραίνομεν ὅτι καθὼς ἐν τῇ νεανικῇ ἡλικίᾳ προπαρασκευάζεται ἡ ἀνδρική, τοιοῦτοτρόπως καὶ ἐν τῇ ἀνδρική προπαρασκευάζεται ἡ ἡλικία τοῦ γήρατος. "Ὅπως δὲ συμπληρώσωμεν τὴν ὑπόσχεσίν μας, ἃς μελετήσωμεν, φίλτατοι ἀκροαταί, καὶ τὴν ἡλικίαν ταύτην τοῦ γήρατος.

Μετὰ τὸ ἔκρ τῆς νεότητος ἔρχεται τὸ θέρος τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας, καὶ μετὰ τὸ θέρος τὸ φθινόπωρον καὶ ὁ χειμὼν τοῦ γήρατος. Μετὰ τὴν ἐργασίαν ἐπέρχεται ὁ κόπος, ὁ δὲ κόπος ἔχει ἀνάγκη ἀναπαύσεως. Τὴν ἀνάγκη ταύτην ἤσθάνθη κατὰ τὴν θείαν Γραφὴν καὶ αὐτὸς ὁ Δημιουργὸς, ἀναπαυθεὶς κατὰ τὴν ἐσθόμην ἡμέραν ὅθεν μετὰ τὴν ἡλικίαν τῆς ἐνεργείας, μετὰ τὴν ἡλικίαν τῶν κόπων καὶ τῶν μόχθων, εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς ἀναπαύσεως καὶ τῆς ἡσυχίας ἡ θεία Πρόνοια βαθυμῆδὸν μᾶς εἰσάγει. Ἐὰν δὲ ἐν τῇ νεότητι τερπόμεθα παρατηροῦντες καὶ θαυμάζοντες τὴν χαρμόσυνον ἀνατολὴν τοῦ ἄστρου τῆς ζωῆς, οὐχ ἥττον ἐν τῷ γήρατι παρατηροῦντες ἐκθαμβοὶ τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ φωτοδόλον δύσιν τοῦ ἄστρου τούτου, συγινούμεθα, ἀγαλλόμεθα, καὶ ἡ καρδία μας ἀνυψοῦται εἰς τὴν δοξολογίαν τοῦ Ἰησοῦ. Καὶ ὅμως παράπονα καὶ γογγυσμοὺς ἀκούομεν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρὰ τῶν γερόντων, οἱ δὲ νέοι ἀποστρέφονται συνήθως τὴν γερωντικὴν ἡλικίαν, ἥτις καὶ τὸ κάλλος καὶ τὰς δυνάμεις μαραίνει, ἐνῷ ἀφ' ἐτέρου ὁ φυσικὸς καὶ διηνεκὴς πόθος τῆς ζωῆς εἰς τὸ γῆρας καθ' ἡμέραν τοὺς φέρει, πάντες δὲ, εἰς ὅσους ἐγκαρδίως ἀγαπῶμεν, νὰ ζήσωσι καὶ νὰ γηράσωσιν εὐχόμεθα.

Πόθεν ἡ φαινόμενη αὕτη ἀντίφασις; Πόθεν ἡ λυπηρὰ αὕτη διαφρονία;

Ἡ ἀντίφασις καὶ ἡ διαφρονία αὕτη προκύπτει ἐκ τοῦ ὅτι ἔχει καὶ τὸ γῆρας τὰ δυτάρεστα καὶ τοὺς κινδύνους αὐτοῦ, ἐνώπιον τῶν ὁποίων καὶ τὸ ἀπροπαρασκευάστον γῆρας ἀδημονεῖ καὶ ἀπελπίζεται, καὶ ἡ ἄπειρος νεότης ὀπισθοδρομεῖ. "Ὅταν ἀπροπαρασκευάστοι ἢ μᾶλλον εἰπεῖν κακῶς προπαρασκευασμένοι εἰς τὴν δύσιν τοῦ βίου περιέλθωμεν, αἱ σωματικαὶ καὶ αἱ διανοητικαὶ δυνάμεις ἡμῶν συνήθως ἐκλείπουσιν, οἱ πόδες καὶ αἱ χεῖρες ἡμῶν εἶναι ἀδύνατοι, ἡ ὄρασις καὶ ἡ ἀκοὴ ἐξασθενοῦσιν, ὀχληροὶ καθίστανται: οἱ περιπατοῦντες οὔτε ἡ διανοητικὴ ἐργασία οὔτε ἄλλη ἐνασχόλησις δύναται νὰ διασκεδάσῃ τὰς θλιβερὰς ὥρας τοῦ βίου μας, ἐπὶ τοῦ ἀργυρίου δὲ ἡμῶν συνήθως προσκολλώμεθα, καὶ τὸ πάθος τῆς φιλαργυρίας δυστυχῆς καὶ ἐγωιστῆς, ἀποτροπαίου μᾶς καθιστᾷ, ἐνίοτε δὲ νεάζοντες καὶ κομφενομένοι, καὶ τὰς λευκάς ἡμῶν τρίχας λησμονοῦντες, γελῶσι καὶ φαῦλοι καθιστάμεθα. ἄλλοτε δὲ τὰ τῆς νεότητος ἡμῶν λησμονοῦντες, δύστροποι καὶ

διαμένουσιν, αναγεννώμενοι και αναζώντες ἐν τῇ νέᾳ γενεᾷ ὑπὲρ ἧς τοσοῦτον εὐγενῶς ἠγωνίσθησαν, ὅπως μεταδώσωσι καὶ τὴν μακροχρόνιον αὐτῶν πείραν καὶ τὰς γνώσεις καὶ τὰ εὐσεβῆ καὶ εὐγενῆ αἰσθήματα τῆς ψυχῆς των.

Τοιοῦτον γῆρας εὐχομαι ἀπὸ καρδίας ν' ἀξιοθῶμεν ἅπαντες, φίλτατοι ἀκραταί, εὐτυχεῖς δὲ αἰ. κοινωνίαι, ἐντὸς τῶν ὁποίων καὶ νέοι καὶ νεάνιδες καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες διὰ τοιοῦτον γῆρας προπαρσκευάζονται ὑπὸ τὸ κράτος τῶν δύο μεγάλων ἠθικῶν νόμων, οὓς ὁ Θεάνθρωπος ἀπεκάλυψε, τῆς τελειοποιήσεως καὶ τῆς ἀγάπης. Κοινωνία τοιαύτη ἀπαρτιζομένη ἐκ νέων καὶ νεανίδων χρηστῶν, ὑπὸ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἐναρέτων καὶ φιλοπόνων καὶ ὑπὸ γερόντων φιλαγάθων καὶ σεβασμίων, παρουσιάζει ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν μας κῆπον τερπνότατον πλήρη ὠραιότητων καὶ εὐδσμῶν ἀνθέων καὶ καρπῶν γλυκυτάτων καὶ δένδρων μεγάλων καὶ σεβαστῶν διὰ τὸ γῆρας των, ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν ὁποίων ἐν καιρῷ θέρους εὐχρόστως ἀναπνέομεν. Τοιοῦτος δὲ κῆπος, τοιαύτη κοινωνία ἀναπολεῖ εἰς τὸν νοῦν μας τὸν ἀπολεσθέντα παράδεισον, τὸν ὁποῖον πᾶσα εὐγενῆς ψυχὴ ποθεῖ, καὶ πρὸς ἀνάκτησιν τοῦ ὁποίου πάντες ὀφείλομεν ἀδικητικῶς νὰ ἐργαζώμεθα.

*Ἐστία τὸ τίλος.

ΑΓΕΩΝ ΜΕΛΑΕ

Οἱ ἀναγνώσται τῆς Ἐστίας γινώσκουσιν ὅτι τὸ τελευταῖον σύγγραμμα τοῦ κ. Σάθα* παρουσιάζει ὑπὸ ὄλως νέαν ἔποψιν τὸ ζήτημα τῆς ἐν Ἑλλάδι εἰσβολῆς καὶ ἐγκατοικήσεως Σλαβικῶν φυλῶν. Μὴ ἀκολουθῶν εἰς τὰς παραδεδομένας δοξασίας ὁ Ἑλληὴν μεσαιωνολόγος, ἀπολύτως ἀρνείται ὅτι οἰαδὴ τις Σλαβικὴ φυλὴ ἐπέδραμε ποτε ἢ κατέκτησε τὴν Πελοπόννησον. Ἡ σπουδαιότης τοῦ θέματος καὶ ἡ πρωτοτυπία τῆς νέας ἱστορικῆς θεωρίας ἐφέλιξεν τὴν προσοχὴν τῆς εὐρωπαϊκῆς ἐπιστήμης, καὶ τὰ ἐγκριτότερα ὄργανα τοῦ γερμανικοῦ, τοῦ γαλλικοῦ καὶ ἀγγλικοῦ τύπου πολυειδῶς ἀναλύουσι καὶ σχολιάζουσι τὸ ἑλληνικὸν σύγγραμμα, τὸ σημειοῦν νέαν περίοδον ἐν τῇ μεσαιωνικῇ ἱστορίᾳ.

Ἐκ τῶν γερμανικῶν ἐφημερίδων σημειοῦμεν τὴν "Ἐφημερίδα τῆς Κολωνίας" καὶ τὴν "Γενικὴν Ἀδουσταίαν", διότι, κατ' ἐξοχὴν μισελληνικαί, συνεχῶς μᾶς ἀπεκάλεσαν συρφετὸν μεγάλων Σλαβίνων καὶ Ἀδάρων. Ἐν τῇ αὐτῇ ἐφημερίδι (Allgemeine Zeitung), ἐν ἧ ὁ Φαλλμεράγερ ἐδημοσίευσε τὰς κατὰ τῶν Ἑλλήνων ὕβρεις, ἀναλύων νῦν ὁ καθηγητὴς Meyer τὸ ἑλληνικὸν βιβλίον εἰς δύο μακρότατα ἄρθρα, ὁμολογεῖ ὅτι αἱ θεωρίαι τοῦ Βαυαροῦ ἱστορικοῦ κατ' ἐπίνοιαν πλέον μῦθοι, ὅτι τὰ ὀνόματα Μορζίας, Μάνη, Ναδαρίνος καὶ τὰ τοιαῦτα δὲν εἶναι Σλαβικά, ἀλλ' ἀπλαῖ παραφθοραὶ κλασικῶν ὀνομάτων, ὡς πειστικώτατα ὁ κ. Σάθας ἀποδεικνύει. Καὶ ἀπολύτως μὲν ἡ Ἀδουσταία Ἐφημερίς δὲν φαίνεται συμφωνοῦσα πρὸς τὸν κ. Σάθαν, τὸν ὁποῖον οὐδὲν ἤτεον θεωροῦσα ἐφάμιλλον πρὸς τοὺς ἐγκριτωτέρους τῆς Εὐρώπης ἱστορικοὺς διὰ μακρῶν βιογραφεί. Κατὰ τὸν Meyer, ἔξετάσας ὁ κ. Σάθας τὸ ζήτημα ὑπὸ γενικῆν ἔποψιν, παρεῖδε καθέκαστά τινα, τῶν ὁποίων τὴν διασφῆρσιν ἀπαιτεῖ ἡ ἐπιστήμη πρὸς τελικὴν ἀπόφασιν.

Ἐν Γαλλίᾳ, ἐνθα αἰ τοῦ Φαλλμεράγερ θεωρεῖται οὐδε-

μίαν εὐρον ἰχῶν, ἡ προσοχὴ τῶν ἱστορικῶν ἐστράφη περὶ ἄλλο θέμα τὸ ὁποῖον ὁ κ. Σάθας ἐπραγματεύθη, πότε δηλαδὴ ἐξωντῶθη τελικῶς ἡ ἑλληνικὴ θρησκεία καὶ ἐθριαμβεύσεν ὁ χριστιανισμὸς ἐν Ἑλλάδι. Ἀναλύσας τὸ σύγγραμμα ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν Ἐπιγραφῶν ὁ κ. Ρενάν, θερμῶς συνέστησε τὴν νέαν ἱστορικὴν θεωρίαν τοῦ κ. Σάθα, ἐξ ἧς καὶ μόνης δύνανται νὰ λυθῶσι τόσαι ἱστορικαὶ ἀμφιβολίαι, ὡς τὸ μεταξὺ Βυζαντινῶν καὶ Ἑλλήνων μίσος, ἡ διάσπασις ἀγαλμάτων μέχρις αὐτῶν τῶν Σταυροφορίων, καὶ ἰδίᾳ πῶς, ἐνῶ οἱ Τούρκοι ἐπλησίαζον εἰς τὸν Ἰσθμὸν, ἡ ἐν Σπάρτῃ ἀκαδημία ἐπανέφερε τοὺς ἑλληνικοὺς θεοὺς, καὶ πῶς ἡ πρώτη ἐγκύκλιος τοῦ πρώτου τῆς Τουρκοκρατίας πατριάρχου ἀφορᾷ εἰς τὴν πυρόπλησιν τῆς ἀνιέρου ἑλληνικῆς θεολογίας τοῦ Πλήθωνος. Ὡς γνωστὸν, καὶ ἐν τῇ "Ἐφημερίδι τῶν Συζητήσεων" ὁ περιλάττος βιογράφος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐδημοσίευσεν ὠρατον ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ βιβλίου ἄρθρον. Ὁ XIX Siècle, ἡ ἐφημερίς τοῦ About, θεωρῶν τὸ Σλαβικὸν ζήτημα ἀνάξιον πάσης συζητήσεως, θαυμάζει πῶς οἱ μόνις ἀναγεννηθέντες Ἕλληνας γράφουσι βιβλία, τὰ ὅποια δύνανται νὰ ζηλεύσῃ πᾶς Εὐρωπαῖος ἱστορικός, καὶ νὰ τὰ θεωρήσῃ τιμὴν τῆς πάσα πεπολιτισμένη Κυβέρνησης. Ὅμοια ἐγκωμιαστικά ἄρθρα δημοσιεύουσιν ἡ Γεωγραφικὴ Ἐπιθεώρησις, ἡ Νέα Ἐπιθεώρησις, ὁ Αἰὼν, ἡ Γαλλικὴ Δημοκρατία κλπ.

Ἐκ τῶν ἀγγλικῶν ἐφημερίδων ἀναφέρομεν τὴν Pal Mall Gazette καὶ τὸν Times. Τὸ ἄρθρον τοῦ "Χρόνου" μεταφέρει ἐνταῦθα ἡ Ἐστία, καὶ διὰ τὸ σπουδαῖον τῆς παγκοσμίου ἐφημερίδος, πρώτον καταδεχομένης νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν πτωχὴν ἑλληνικὴν φιλολοῖαν, καὶ διότι σαφῶς συνοψίζει τὴν ἱστορίαν τοῦ πολυουρλήτου ζητήματος.

Οἱ ΣΛΑΒΟΙ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Ἡ θέσις τὴν ὁποίαν προσαλλήλως κατέχουσι τὸ Ἑλληνικὸν καὶ τὸ Σλαβικὸν στοιχεῖον ἐν τῇ χερσονήσῳ τοῦ Αἴμου, καὶ ἡ ἐκ τούτου πιθανότης περιπλοκῶν καὶ πολιτικῶν περισπασμῶν, καθιστῶσιν ἄξιον πλειοτέρας προσοχῆς τὸν ἄρτι ἐκδοθέντα ὑπὸ τοῦ κ. Σάθα πρῶτον τόμον τῶν Μνημείων τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας ἐν γαλλικῇ εἰσαγωγῇ ὁ ἐκδότης πραγματεύεται περὶ τοῦ ἀξιοσπουδάστου ζητήματος, ἂν ποτε οἱ Σλάβοι εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος ὁ Σλάβος Βυζούρης ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ Imperium Orientale διεμαρτυρήθη κατὰ τῆς ὑποτιθεμένης εἰς τὴν Ἑλλάδα εἰσβολῆς Σλάβων. Ἐτεροὶ μετ' ἐκείνων συγγραφεῖς, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Leake, μόλις ἔθιξαν τὸ ζήτημα τοῦτο. Ἡ θεωρία τῆς τοιαύτης Σλαβικῆς εἰσβολῆς ἀνεξωπυρήθη μετὰ τὴν ἐν Πύλῳ ναυμαχίαν ὑπὸ τοῦ Ἑλληνοῦ ἱερέως Κ. Οἰκονόμου, δημοσιεύσαντος διὰ τὴν ἐν Πετροπόλει ἀκαδημίαν τρίτομον συγγραφὴν ἑλληνο-ρωσιστί, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ ν' ἀποδείξῃ τὴν σχέσιν μεταξὺ Σλαβονο-ρωσικῆς καὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης ἢ δημοσιεύσεως αὕτη εἶχεν, ὡς εἰκὸς πολιτικὸν λόγον. Ἀρ' ἐτέρου ὁ καθηγητὴς Φαλλμεράγερ ἐν λαμπρῷ γερμανικῷ συγγράμματι περὶ τῆς ἱστορίας τοῦ Μορζίας κατὰ τοὺς μέσους αἰῶνας ἀπέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι οἱ Ἕλληνες, χάριν τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν ὁποίων ἄπασα ἡ Εὐρώπη συνεκινήθη, οὐδὲν ἄλλο ἔσαν ἢ μῆγμα Σκυθῶν, Σλα-

* Monumenta Historiae Hellenicae. Ὁ δεύτερος καὶ ὁ τρίτος τόμος δημοσιεύονται περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1881.